

välstånd verka menligare än ett krig. Men äfven ett krig är ett medel för rikets sjelfbestånd, och äfven näringarnas ruin vore öfvergående. Således också ingen skonsamhet vid bekrigandet af en mot folket fiendtlig regering! Må hvarje nödigt medel användas, må blott en del eller alla anslag vägras, endast representationen en gång öfvergår från ord till handling!

Man hör nu ofta yttras, att tillfället till kraftiga åtgärder är förbi med sista riksdag, hvilken så skamligt bortspelades. Kanske skola också icke samma gynnsamma omständigheter framdeles gifva oppositionen samma makt, som den då ägde i Utskotten. Men i Statsutskottet, både 10
det enkla och det förstärkta, beror oppositionens seger, såsom tydligt inses, endast af Borgare- och Bondeståndens mod och energi; och vi hoppas, att de icke skola lyssna till förledande hviskningar om framtiden, *ty en klok man har helst sin framtid i egen hand*, vi hoppas, att sista riksdag skall hafva lärt dem, *att man, då man öger makten i sina händer, bör handla, icke tala*. Ty en narr är den, som i politiken sätter ett bredt tal framför ett kraftigt slag. Han ligger besegrad af sin tysta och verksamma fiende, förrän han slutat sin oration. Vanära derföre öfver dem, som prisa 1840 års riksdag, för hvad den »uttalat!» Vi tadla 20
den, emedan den uttalat så mycket och gjort så litet. Vi vänta af en kommande riksdag få ord, men desto mera handling. Vi hafva nog af Konstitutionsutskottets fraser; vi fordra en *Statsutskottsriksdag*. Folket har nog pröfvat sin tunga, må det nu pröfva sin arms styrka.

6 MAGISTER-PROMOTIONEN I UPSALA. (UR ETT BREF FRÅN UPSALA.)

Freja n:o 48 17. VI 1842

Akademistaden har varit öfverfull af resande från alla landsändar, och på dess flera lummigt beskuggade platser och gator hafva oupphörligt sköna fötter trippat, svarta spenser öfver hvita klädningar, svarta frackar öfver hvita --, samt tårnornas skära, rosenröda hattar i bredd med beväringssynglingarnes blanka bajonetter skimrat fram och åter mot trädens dunkla grönska. Hvem vill då tadla, att hvar enda bok vid universitetet i flera dagars tid varit oöppnad och såsom förseglad, att endast buteljer öppnats för att höja förtjusningen och studenternes munnar för att i sången uttala den. Vänfasta handslag, kärleksfulla hviskningar, granna tal, glasens klang, ömsom modiga, ömsom veka 40
sångarter – inga andra ljud hafva omsusat Sveriges stoltaste katedral.

Men pligten att referera drifver mig ifrån den förvånande sköna poesi, som nu just höll på att komma in i Frejas spalter. Nå väl! Prinsarne Carls och Gustafs närvaro fröjdade staden. Celebriteter funnos, vetenskapliga och vittra, utom dem Upsala eljest i hvardagslag består sig, Molbeck, Thomander, Friherrinnan v. Knorring, v. Beskow, Strinholm, dertill äfven, ej till förglömmades, en viss man, som bara behöfde lefva ett par hundra år för att bli utomordentligt ryktbar – Hr Hof- och Kurhuspredikanten Angeldorff, som lærer logerat i den 50
Högvördigstes hus. Deremot göra nu en del af Upsalas celebriteter en kontravisit till Stockholm, sjelfve förvandlade till mäterliga konstprodukter – uti M:l Röhls portfölj. Hrr Beskow och Strinholm helsades genast vid sin ankomst, i Lördags, med sång af både studentcorpsen och kandidaterna. Corpsen visade Friherrinnan v. Knorring och D:r

Thomander samma artighet på Måndagsaftonen, hvilken dessa tillbringade hos Professor Geijer, i hans vackert belägna hem, hemmet både för den älskvärdaste glädje och de skönaste toner. Serenader hafva dessutom hvarje qväll klingat från olika håll och ännu sent på nätterna ljuft afbrutit de skönas slummer och rosendrömmar, dock blott för att åter gifva dessa sednare ny fart. Lägg härtill nordiska ros- och liljekinder, festliga drägter, blomsterbuketter utan tal, verser till höger och venster, leende ansigten, förälskade blickar, allt under den skönaste Junisol – så äro vi åter inne i poesi öfver öronen.

- 10 Derföre måste vi åter ruska på oss och höra kanonskotten dåna kl. 6 på Tisdagsmorgonen, sedan klockringningen kl. 8 och kl. 10, och sedan orationerna. Dessa skulle blifvit damerna en kinkig sak, om de ej hållits på Svenska och blifvit öfverströdda med den öfliga sockerkonfekten. Magisterfrågan, som i Promotors program, »Incunabula artis typographicæ in Suecia», lyder: »Si artis dramaticæ est, ad veram humanitatem non nihil afferre momenti, num nostris temporibus muneri officioque suo satisfecisse, censenda est, susque deque habitis honestatis legibus ac desideriiis?» i fri öfversättning: »om dramat bör bidraga att bilda människan, kan det anses hafva uppfyllt sin bestämelse, då det, såsom ofta i vår tid, ger sedlighetens fordringar på båten? – Eller ännu tydligare: »då dramat bör lära dygd, är det då rätt, att det lärer odygd?» Man finner, att svaret icke just bör sätta skarpsinnigheten på alltför hårdt prof, ja, att det knappt nog påkallar en lagerkransad filosofs djupa studier. Men låt det vara. Frågan framställdes nu af v. Bibliotekarien Afzelius och besvarades af Primus Hr Ant. Niclas Sundberg, Göteborgare. Derpå förrättades promotionen med öflig ceremoni af Professor Joh. Henr. Schröder, hvarjemte hvar och en bekransad erhöill en välsignande handtryckning af Hr Erkebiskopen. Sedan utgjöt sig Ultimus, Ad. Ferdin. Wimmercrantz, i tacksägelse på
- 30 prosa till frånvarande och närvarande, stora och små män, samt i rimmade artigheter till damerna. Predikan hölls af Hofpredikanten Afzelius, föröfrigt vacker och hjertlig, men något oegentligt blommande verldsvishetens dårskap. Äfven de verser af Mag. Malmström, som utdelades under akten, sjunga om »jordens barn, Titaners råa slägte», som »Guds himmel hota med ett nesligt fall», men som skola besegras af »de trogna», i hvilkas själar Guds »ljungeld hvilat» – dessa »trogna», som således måste stå högt öfver oss arma »jordens barn.»
- 40 Men dessa stridsbasuner tystnade nu snart för taffelmusiken i orangeriet, der jordens barn, verldsvishetens lagerkrönta prester, obekymrade om de nyss erhållna förmaningarna och de hotande verserna, plägade sig sjelfva, predikanten och sångaren med jordens utsöktare häfvor. De kungliga prinsarne, som bivistat promotionsakten, deltog äfven i kalaset, sittande på hvar sin sida om Erkebiskopen. Efter slutad måltid och druckna skålar, då studenterna under sång genomvandrade trädgården, gingo prinsarne ut till dem, och sedan arfprinsen yttrat sin förhoppning: »att herrar studenter icke skulle vägra honom och hans broder, fastän de ej voro studenter, att deltaga i sången», slöto de sig båda till tåget, sjungande och arm i arm med studenterna. Både desse och den talrika mängden af sköna damer, som infunnit sig i trädgården, tyckte detta vara ganska vackert. Underskrefven tycker så med;
- 50 men en del af patres lärere hafva tyckt, att studenterna icke bordt gå in på saken, d. ä. den grånade akademiska visheten har blifvit så ultra-jakobinskt sinnad, att den anser det för en sottis att fatta en furstes erbjudna arm. Så upp- och nedvändt står det nu till i verlden. Allt var emellertid lust och glädje, endast sagde patres och himmelen

började se surmulna ut. Huru de förras harm urladdade sig är icke kändt, men himmelen nedgjöt plötsligt sin mulenhet i en smattrande regnskur. Ack och ve! hvad hjälpte parasolletterna? Hvem kunde krypa in i trädgårdens klippta granar? Hattar, schawlar, klädningar, skor voro till spillo gifna, och trädgården i ett ögonblick förvandlad i en jemmerdal. Det är världens gamla gång.

Men ett regn kan icke räcka evigt, minst då det räcker blott så lång tid, som fordras för ett fruntimmers baltoilet. Och sedan den var gjord, så kunde hon, utan att förderfva de hvita skorna, trippa af till Gillet, der ett litet svettbad genast fans till hands, för att förjaga de möjliga följderna af en förkylning under regnet. Sexhundrade personer lära kanske, om de turat, haft godt utrymme i lokalen; nu inrymde den under en makalös sämja flera än tusen. Egentlig dans, så mycket som tiden deraf tillåter, kunde först sednare på qvällen komma i fråga, då de flesta aflägsnat sig. Emedlertid spelade musiken, och man bjöd åtminstone med all ifver till att dansa, utan att glädjen syntes mindre derföre att försöken ej fullt lyckades.

10

Söndagen hade Hr Berwald gifvit konsert; Tisdagen Mamsell Juringius. Efter den förra vandrade studenterna genom staden under sång, och de resande damerna fingo följa deras i Upsala raska sed att åtfölja sångartåget. Onsdagen hade Promotor i Westmanlands nations vackra lokal inbjudit de promoverade, universitetets lärare och ett stort antal andra gäster till en supé. Således hade ännu de, som icke fått rum på de tvenne ångbåtarna till Stockholm om Onsdagen, tillfälle till en glad afton och kunde med ett vackert afsked sluta de många festliga dagarna.

20